

РЕШЕНИЕ

№ 35578

гр. София, 15.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
закрито заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

като разгледа дело номер **8639** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Г. К. К., подадена чрез пълномощника адв. Г. Ш., против бездействие на органа по изпълнението – областния управител на област С., да изплати направените от жалбоподателката разноски по изпълнението на решение № 519 от 07.01.2025 г. по адм. дело № 9585/2024 г. в размер на 200 лева, представляващи адвокатски хонорар за снабдяване с изпълнителен лист.

В жалбата е изложено, че на 12.03.2025 г. Областна администрация – област С. е превела по сметка на адв. Г. Ш. сумата от 1010 лева, но не и сумата от 200 лева, представляваща разноски по изпълнението за събиране на вземането по изпълнителен лист от 07.02.2025 г., издаден по адм. дело № 9585/2024 г. по описа на Административен съд – София-град, в изпълнение на чл. 519, ал. 2 от ГПК, образувано въз основа на молба вх. № ОА23-9764 от 21.03.2025 г. С молби вх. № ОА23-2174/24.03.2025 г., вх. № ОА23-9764-5/08.05.2025 г. и вх. № ОА23-9764 от 30.06.2026 г., жалбоподателката повторно е поискала заплащане на сумата от 200 лева като разноски по изпълнението, но до момента на подаване на жалбата не е осъществено такова. По същество твърди, че разноските за адвокатски хонорар при снабдяване с изпълнителен лист са разноски по изпълнението съгласно чл. 79 от ГПК, които са за сметка на длъжника – Областна администрация. Позовавайки се на решение № 7294 от 29.06.2026 г. по адм. дело № 527/2026 г. по описа на Върховния административен съд излага, че в случая безспорно се касае за претенция от страна на жалбоподателката, насочена срещу орган на власт с искане да извърши фактическо действие по заплащане на претендирана като дължима сума за образуване на изпълнително дело. Налице е безспорно бездействие от страна на органа, като същият не е заплатил претендираната сума, не защото не е била предвидена в бюджета на съответната структура за текущата година, а

защото счита, че същата е недължима. В този случай ръководителят на учреждението съвместява две фигури – тази на представляващ длъжника и тази на изпълняващ орган. Доколкото тези разходи представляват разноски по изпълнението и са за сметка на длъжника на основание чл. 79 от ГПК, те следва да бъдат събрани, респективно заплатени заедно със сумите по изпълнителния лист. Твърди, че органът по изпълнението изрично е отказал да удовлетвори плащането на поисканите разноски по изпълнението, като това е обективизирано в отговор по молба с рег. № ОА23-9764-19/30.06.2026 г. Иска съдът да отмени отказа и да задължи областния управител на област С. да извърши плащане в размер на 200 лева в полза на Г. К. К., като се определи подходящ срок и да му се наложи предвидената в чл. 298, ал. 3 във връзка с чл. 290, ал. 1 от АПК глоба при неизпълнение на задължението в срок. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Областният управител на област С., чрез пълномощника юрк. Л. И., е изразил становище за недопустимост, а в условията на алтернативност – за неоснователност на жалбата. Счита, че жалбата е просрочена предвид пояснения с писмо изх. № ОА23-9764-20/02.07.2026 г., както и поради това, че по оспорването има влязло в сила решение № 7294 от 29.06.2026 г. по адм. дело № 527/2026 г. на Върховния административен съд. Счита за неоснователна претенцията за присъждане на възнаграждението в размер на 200 лева. Прави възражение по искането за налагане на глоба, тъй като административният орган е оказвал съдействие на съда по всички водени дела от Г. К. К.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С решение № 519 от 07.01.2025 г. по адм. дело № 9585/2024 г. на Административен съд – София-град е отменен мълчалив отказ на областния управител на област С. по заявление за достъп до обществена информация с рег. № [ЕГН] от 27.08.2024 г., преписката е изпратена на областния управител на област С. за произнасяне по заявлението с акт по чл. 28, ал. 2 ЗДОИ и в срока по чл. 28, ал. 1 ЗДОИ и Областна администрация е осъдена да заплати на Г. К. К. сумата в размер на 1010 лева, представляваща разноски по делото. На 07.02.2025 г. е издаден изпълнителен лист за сумата от 1010 лева. С молба № ОА23-9764-5/21.02.2025 г. Г. К., чрез адв. Г. Ш., е поискала от „Финансов отдел“ на Областна администрация област С. да се изплати сумата по издадения изпълнителен лист от 07.02.2025 г. в размер на 1010 лева, както и вземанията за разноски в размер на 200 лева за събиране на сумата по издадения изпълнителен лист, за което е представен договор за правна защита и съдействие. Поискано е сумата в размер на 1210 лева да бъде преведена по банковата сметка на адв. Г. Ш.. Към молбата са приложени изпълнителния лист, договор за правна защита и съдействие ведно с пълномощно и удостоверение за банкова сметка.

С последващи молби от 24.03.2025 г. и 08.05.2025 г. жалбоподателката отново е поискала превеждането и на сумата от 200 лева, доколкото 1010 лева са били заплатени от Областна администрация област С..

На 19.05.2025 г. Г. К. е подала жалба срещу мълчалив отказ на областния управител на област С. да ѝ заплати сумата от 200 лева, представляваща разноски по изпълнението – събиране на вземането по изпълнителен лист от 07.02.2025 г. По жалбата е образувано адм. дело № 5504/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, като същото е разгледано по реда на чл. 256 от АПК. С решение № 42823 от 19.12.2025 г. по адм. дело № 5504/2025 г., Административен съд – София-град е отхвърлил жалбата на Г. К. К. срещу мълчалив отказ на областния управител на област С. по молби вх. № ОА23-9764-5/21.02.2025 г., № ОА23-2174/24.03.2025 г. и вх. № ОА23-

9764-5/08.05.2025 г. на областната администрация, да ѝ заплати сумата 200 лева, представляваща разноски за събиране на вземане по изпълнителен лист от 07.02.2025 г.

С решение № 7294 от 29.06.2026 г. по адм. дело № 527/2026 г. на Върховния административен съд е оставено в сила решение № 42823 от 19.12.2025 г. по адм. дело № 5504/2025 г. на Административен съд – София-град. В мотивите на посочения акт на касационната инстанция обаче е посочено, че жалбата е неоснователна, тъй като редът по чл. 256, ал. 1 от АПК е неприложим по отношение на заявеното искане. Посочено е, обаче, че в случая се касае за претенция насочена срещу орган на власт с искане да извърши фактическо действие по заплащане на претендирана като дължима сума за образуване на изпълнително дело. Съдът е приел, че е налице безспорно бездействие от страна на органа, като претендираната сума не е платена не поради това, че не е била предвидена в бюджета на съответната структура за текущата година, а защото счита сумата за изначално недължима. В този случай ръководителят на учреждението съвместява две фигури – тази на представляващ длъжника и тази на изпълняващ орган. Доколкото разходите на вискателя в производството по снабдяване с изпълнителен лист представляват разноски по изпълнението и са за сметка на длъжника на основание чл. 79 ГПК, те следва да бъдат събрани, респ. заплатени заедно със сумите по изпълнителния лист. Съдът е подчертал, че от тази техническа и финансова тежест са обвързани и двете страни, вискателят, тъй като е задължен да представи изпълнителния лист, за да заяви заплащане на претенцията си, а ответният орган, като длъжник и изпълнител, тъй като процесуалният закон (чл. 519, ал. 2 АПК) му вменява задължение да плати едва след предявяването на самия изпълнителен лист. Въз основа на тези мотиви, Върховният административен съд е приел, че спорът за дължимостта на разноските и техният размер е следвало да се предяви пред съответния административен съд по реда на Дял Пети от АПК, каквото няма твърдения да е сторено, а фактическото оспорване на дължимостта на тези разноски от страна на органа, не е достатъчно, за да се откаже плащането на същите, тъй като това би предоставило на органа несъразмерно голямо процесуално преимущество пред вискателя, каквото е недопустимо в едно изпълнително производство, в т.ч. такова по чл. 519, ал. 2 от ГПК. Съдът изрично е посочил, че доколкото не е реализирана хипотезата на чл. 283 от АПК и се касае за отказ да бъдат изпълнени незаместими задължения за областния управител, действащ и като ръководител на задължената структура и като орган по изпълнението му, налице е процесуалната възможност бездействието му да бъде оспорено по реда на чл. 294 вр. с чл. 298, ал. 3 от АПК.

От данните по делото е видно, че след постановяване на посоченото решение Г. К. К. е подала отново молба с рег. № ОА23-9764-19/30.06.2026 г., с която е поискала да ѝ бъде заплатена сумата от 200 лева, представляваща разноски за събиране на вземането по изпълнителен лист от 07.02.2025 г.

С писмо рег. № ОА23-9764-20/02.07.2026 г., областният управител на област С. е посочил, че с молба рег. № ОА23-9764-5/21.02.2025 г. е представен изпълнителният лист от 07.02.2025 г. и е заплатен на 13.03.2025 г. в пълен размер. Отражено е, че необосновано година и четири месеца по-късно предявява искане за заплащане на разноски по събирането му. Предвид забраната по чл. 519, ал. 1 ГПК е установен специален ред по чл. 519, ал. 2 ГПК, поради което не е налице нормативно основание за търсените разноски.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд – София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е насочена срещу бездействие на орган по изпълнението – областния управител на област С.. В чл. 296, ал. 2 от АПК е предвидено, че бездействието на органа по изпълнението може да се обжалва безсрочно след изтичането на 7 дни от подаването на

искането за извършване на изпълнителното действие. Данните по делото сочат, че последното искане за извършване на плащането за разноски е от 30.06.2026 г., като органът по изпълнението е приел, че липсва нормативно основание за изплащането им. Не е налице и твърдяната от областния управител на област С. недопустимост на жалбата по чл. 159, т. 6 от АПК за наличие на влязло в сила решение по същото оспорване. Спорът, приключил с решение по адм. дело № 527/2026 г. на Върховния административен съд касае иск по чл. 256 от АПК, а настоящото производство е образувано по реда на Дял Пети от АПК. Именно в решението на Върховния административен съд е посочено, че редът за защита срещу бездействието на органа по изпълнението, е чрез подаване на жалба по чл. 294 и сл. от АПК. Г. К. се явява и надлежен подател на жалбата по смисъла на чл. 295 от АПК, доколкото същата е страна в изпълнителното производство.

Производството по Дял Пети, Раздел IV от АПК – „Обжалване на действията на органа по изпълнението“ дава възможност за защита на страните в изпълнителното производство и трети лица да се защитят от постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението.

Съгласно разпоредбата на чл. 519, ал. 2 от ГПК паричните вземания срещу държавни учреждения се изплащат от предвидените за това средства по бюджета им. За тази цел кредиторът подава искане за плащане към съответното учреждение, в което посочва номера на изпълнителния лист, издаден в електронна форма. Ако няма такива средства, съответният първостепенен ръководител с бюджет предприема необходимите мерки, за да се предвидят най-късно в следващия бюджет.

В настоящия случай органът по изпълнението е сезиран неколккратно с отправени до него молби за изплащане на дължимите разноски по изпълнението. Искането е депозирано от упълномощен адвокат Г. Ш., за което е представено пълномощно. На основание чл. 269, ал. 2 от АПК частните вземания на държавата и общините, вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл. 268, както и вземанията за разноски, свързани с изпълнението, се изпълняват по реда на Гражданския процесуален кодекс. По отношение на способите за изпълнение на парични задължения, между които попадат и разноските, свързани с изпълнението, чл. 269, ал. 2 от АПК препраща към ГПК, т. е. по реда на Част Пета „Изпълнително производство“, Дял II – „Изпълнение на парични вземания“. Това препращане към ГПК е относимо към изпълнителните способности, което следва, както от редакцията на разпоредбата на чл. 269, ал. 2 от АПК, така и от систематичното място на уредбата за изпълнение на парични вземания, предвидена в ГПК.

Налице са различия в процесуалната уредба на изпълнителните производства по ГПК и АПК. Изпълнителните действия, извършвани по реда на ГПК могат да бъдат част от изпълнението по дял пети на АПК само в две хипотези: при неприложимост на АПК за изпълнение на частни вземания на държавата и общините, за вземания за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудителното изпълнение и за другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл. 268, както и за вземанията за разноски, свързани с изпълнението и при законовата препратка по чл. 288, ал. 1 от АПК за изпълнение на задължение за предаване на вещ. В останалите случаи на производството по Дял Пети от АПК, за изпълнение на основанията по чл. 268 от АПК, изпълнителното производство по ГПК не се прилага, а изпълнението се извършва с други, посочени в АПК процесуални действия (в този смисъл Тълкувателно постановление № 2/18.03.2019 г. по тълк. дело № 1/2017 г. на ВАС и ВКС).

Въпреки, че принудителното изпълнение срещу Областна администрация на област С. не е

допустимо, това обстоятелство не изключва доброволното уреждане и заплащане на вземанията. В настоящия случай Г. К. е упълномощила адвокат, който да я представлява в производството по предявяване на изпълнителния лист и за удовлетворяване на вземането по него. Въпросът за разноските в изпълнителното производство е свързан с общия принцип за отговорността за разноски. Тя е уредена в общата част на ГПК, като в чл. 79 е разписано от кого се понася в изпълнителното производство – от длъжника.

В съответствие с практиката на Върховния административен съд, разноските по съдебното или изпълнителното производство не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт. Те са последица и резултат от волята на жалбоподателя да се възползва от правото си да упълномощи адвокат за извършване на определени правни или фактически действия – за представителство пред областна администрация и предявяване по реда и условията на чл. 519, ал. 2 от ГПК на изпълнителен лист пред финансов орган на учреждението. Предмет на изпълнителното производство по реда на АПК са, както изпълнението на задължението, така и събирането на разноските по изпълнението (арг. от чл. 283 от АПК).

Поради изложеното, настоящият състав счита за незаконосъобразно бездействието на органа по изпълнението да заплати на Г. К. разноски по изпълнението, представляващи адвокатски хонорар на стойност 200 лева. След като няма спор по делото, че длъжникът е изпълнил задължението си към вискателя след започване на изпълнителното производство, същият ще трябва да поеме и разноските по изпълнението, съгласно нормата на чл. 79 ГПК. Тези разноски представляват вреда, настъпила в патримониума на Г. К., доколкото са заплатени на адв. Г. Ш., но не са платени след реализираното изпълнение. Сумата от 200 лева е заплатена в брой на адв. Ш. при подписване на договора за правна защита и съдействие от 04.02.2025 г., като в тази част договорът служи като разписка, удостоверяваща размера на хонорара. Съгласно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, минималният размер на адвокатският хонорар за образуване на изпълнително дело е 200 лева, колкото е заплатен и от Г. К., поради което и не подлежи на редуциране от съда.

От становището и данните по делото се установява, че ответникът в настоящото производство не е извършил претендираното плащане, произтичащо от чл. 79 от ГПК, поради което съдът приема, че е налице незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл. 298, ал. 1 от АПК.

По изложените съображения, областният управител на област С. следва да бъде задължен да извърши дължимото действие по изпълнението, като плати в полза на Г. К. К. сумата от 200 лева, представляваща разноски по изпълнението, образувано въз основа на молба № ОА23-9764-5/21.02.2025 г. в едномесечен срок.

Доколкото в жалбата се съдържа и искане за налагане на глоба на органа по изпълнението, съдът счита, че неизпълнението на задължението за заплащане на сумата за адвокатско възнаграждение е извършено виновно, доколкото органът по изпълнението е сезиран неколккратно с молби от жалбоподателката, поради което искането се явява основателно и глобата следва да бъде определена в размер на 70 лева, която превалутирана представлява 35.79 евро.

С оглед изхода на спора основателно се явява и искането на жалбоподателката за присъждане на направените по делото разноски. Доколкото адв. Ш. е упражнила процесуална защита и съдействие при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата – безплатна

правна помощ, на същата следва да бъде присъдена сума в размера по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа в размер на 1000 лева, които превалутирани представляват 511,29 евро. На жалбоподателката следва да се присъди сума в размер на 5.11 евро, представляваща държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 298, ал. 1, изр. второ и ал. 3 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 29 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за незаконосъобразно бездействието на областния управител на област С., изразяващо се в неизвършване на дължимото плащане на сумата в размер на 200 (двеста) лева, представляващо разноски за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство, дължими на Г. К. К..

ЗАДЪЛЖАВА областния управител на област С. да извърши дължимото действие, като организира и извърши плащането на сумата от 200 (двеста) лева на Г. К. К., представляващи разноски по изпълнението – адвокатско възнаграждение за събиране на вземането по изпълнителен лист от 07.02.2025 г., издаден по адм. дело № 9585/2024 г. по описа на Административен съд – София-град.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 298, ал. 1 от АПК едномесечен срок за извършване на действието.

НАЛАГА ГЛОБА на областния управител на област С., на основание чл. 298, ал. 3 от АПК, в размер на 35.79 евро.

ОСЪЖДА Областна администрация на област С. с адрес [населено място], [улица] да заплати на Г. К. К. с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 5, ап. 10 разноски, представляващи държавна такса в размер на 5.11 (пет и единадесет) евро.

ОСЪЖДА Областна администрация на област С. с адрес [населено място], [улица] да заплати на Г. Ц. Ш. адвокатско възнаграждение в размер на 511.29 (петстотин и единадесет и двадесет и девет) евро.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: